

Colecția: **ISTORII SECRETE**
Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUCA, VLADIMIR

Sfântul Scaun între misterele lumesti și teoria conspirației :
docu-drame și mituri istorice însoțite de consemnări din presă /
de Vladimir Duca. - București : Integral, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-282-8

2

929

© INTEGRAL, 2019

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-282-8

Sfântul Scaun între misterele lumesti și teoria conspirației

Docu-drame și mituri istorice
însoțite de consemnări din presă
de Vladimir Duca
Colecție prezentată de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Sumar

**Secretele istorice în arhivele secrete ale Sfântului Scaun:
soția lui Isus, extraterestrii, Pergamentul Chinon,
Hitler, Holocaustul / 7**

Comerțul cu indulgențe și Reforma lui Martin Luther / 45

**Scandalurile financiare:
Banca Vaticanului sau „Institutul pentru opere religioase” / 55**

**Mafia și masoneria – legăturile de taină
ale „Bancherului lui Dumnezeu” / 63**

Orgii cu homosexuali și droguri / 81

**Notre Dame – cea mai mare afacere
din istoria catolicismului / 87**

Lămuriri bibliografice / 107

Secretele istorice în arhivele secrete ale Sfântului Scaun: soția lui Isus, extraterestrii, Pergamentul Chinon, Hitler, Holocaustul

Arhivele Vaticanului sunt și au fost una dintre marile curiozități ale oamenilor pasionați de istorie, aceștia dorind să citească sau măcar să vadă textele secrete despre care se spune că, dacă ar fi făcute publice, ar schimba omenirea complet sau chiar ar distruge-o. Tocmai de aceea, din secolul al XVIII-lea, niciun Papă nu a mai permis nimănui să ajungă la documentele secrete „care nu au voie să vadă lumina zilei”. În acel veac, unul dintre cardinalii care conduceau *Sacra Paenitentiaria* a interzis definitiv accesul la texte. Totuși, conform specialiștilor, dezvăluirea conținutului textelor nu ar avea impact neapărat asupra laturii spirituale a omului, ci față de istorie, rescriind practic trecutul. Motivele nu au fost foarte clare, însă un alt prelat al

acestui ordin, Gabriele Ferretti (1852-1860), a spus răspicat că „Respectele secrete distrug omeniarea dacă sunt făcute publice”. Până la aflarea conținutului textelor din arhivele Vaticanului, cercetătorii nu pot decât să facă speculații conform cărora ele ar conține informații șocante cum ar fi întâlniri istorice cu alte civilizații cosmice și chiar povești despre civilizații dispărute de pe Pământ. Documentele sunt presupuse a face lumină asupra unor chestiuni delicate din istoria religiei creștine. Este vorba despre 105 documente, dintre care 20 nu au fost niciodată dezvăluite, iar printre acestea se numără mai multe scrisori adresate lui Hitler de către Papa Pius al XI-lea, în 1934, o misivă către Sfântul Părinte, inscripționată pe scoarță de copac de către căpeteniile triburilor Ojibwe, din America de Nord și scrisoarea Regelui englez Henric al VIII-lea către Papă, care a dus la renunțarea suveranului la catolicism și la apariția religiei anglicane. O anumită scrisoare este considerată unul dintre cele mai spectaculoase documente. Este vorba despre scrisoarea trimisă de Hanul mongol Güyük, nepotul lui Ginghis Han, Papei Inocențiu al IV-lea. Suveranul Pontif îi ceruse liderului mongol să se convertească la creștinism iar acesta, ca răspuns, îl convocase în Asia, „alături de toți regii tăi creștini, pentru a vă pleca înaintea mea, ca un gest de supunere, căci altfel vă voi considera dușmani”. Un document controversat îl constituie scrisoarea trimisă de papa Pius al XI-lea lui Roosevelt, prin care îi cerea să se opună înființării unui stat evreu în Palestina.

Alte documente incomode sunt procesele verbale ale interogatoriilor luate templierilor de către reprezentanții Papei Clement al IV-lea. Documentul, cunoscut ca „Pergamentul Chinon”, nu a fost dat publicității timp de secole, deși se bănuia că există. Despre el se spunea că dezvăluie faptul că Templierii

aveau o ceremonie de inițiere ce includea, printre altele, scuiparea pe cruce și renegarea lui Isus. Cavalerii templieri au revenit, însă, spectaculos în actualitate. La doar câțiva ani după ce Dan Brown îi readusese în centrul atenției în cartea sa *Codul lui Da Vinci*, în 2007 Vaticanul s-a hotărât să arunce lumină asupra procesului intentat acestui ordin cavaleresc acum șapte secole. Arhivele secrete ale Vaticanului au anunțat atunci că vor pune în vânzare 800 de copii ale Pergamentului Chinon, un document redactat în limba latină care prezintă acuzațiile și investigațiile făcute la ordinul Papei Clement al V-lea acum 700 de ani privind ordinul Cavalerilor Templieri. Documentul conține și înregistrări scrise din timpul procesului Templierilor, proces care a avut loc la Roma între anii 1307 și 1312. Templierii sunt reprezentanții primului ordin atât cavaleresc cât și mănăstiresc. Ordinul s-a înființat la finele Primei Cruciade, în anul 1119, cu scopul de a asigura paza pelerinilor care mergeau la Ierusalim, la Sfântul Mormânt. Ordinul, care a fost recunoscut de către Vatican în anul 1129, s-a extins rapid în toată Europa. Cu timpul, puterea lor financiară a devenit deosebit de mare, templierii fiind și creatorii unui sistem financiar asemănător băncilor internaționale de astăzi. Bogăția lor a atras atenția mai multor capete încoronate din Europa, iar în anul 1307 Marele Maestru al Ordinului, Jacques de Molay, împreună cu mai mulți cavaleri au fost arestați sub acuzațiile de erezie și blasfemie. Cei arestați au fost arși pe rug în anul 1314. Conform pergamentului respectiv, templierii nu au fost găsiți vinovați de erezie ci de mai multe încălcări nu la fel de grave ale regulilor Bisericii Catolice, motiv pentru care Papa Clement al V-lea a ordonat desființarea ordinului. Pergamentul Chinon a fost redescoperit din întâmplare, de cercetătorul Barbara Frale, în anul 2001,

după ce fusese inventariat greșit și depozitat timp de secole în aceeași cutie împreună cu documente din altă perioadă. Prețul unei copii era de aproape 6.000 de euro, iar majoritatea exemplarelor puse în vânzare au fost cumpărate pe loc.

„Prerogativa Papei era aceea de a dizolva Ordinul, dar nu l-a condamnat niciodată”. Pergamentul de la Chinon, care a scăpat atenției cercetătorilor timp de secole întregi din cauza unei erori în arhivarea realizată în secolul al XVII-lea și care a fost prezentat la 25 octombrie 2007 în Sala Veche a Sinodului, la Vatican, aruncă o nouă lumină asupra sfârșitului celui care a fost unul din ordinele cele mai puternice și mai faimoase din lume și dovedește totodată că Suveranul Pontif nu îl considera eretic. Condamnarea pentru erezie a tribunalelor ecleziastice locale „se bazează pe confesiunile unor Templieri”, explică istoricul francez Franco Cardini, „care însă ulterior au retractat aceste afirmații și din acest motiv au fost considerați recăzuți în eroarea pentru care au fost judecați și condamnați. Puterea temporală, singura care avea autoritatea să o facă, i-a condus pe rug”. „Printre acuzațiile aduse Templierilor” – explică Cardini – „s-au aflat și acelea de a fi fost într-un fel seduși de Islam și atrași de erezia catară. Două elemente ce nu puteau coexista”. Cardini urma să publice o carte intitulată *Tradiția Templierilor*, care refăcea istoria Ordinului, fără a neglija reconstruirea din cartea *Codul lui Da Vinci* a lui Dan Brown. Motivele condamnării au fost politice și nu religioase. „Avocații Regelui Franței nu aveau în fond nevoie să construiască un edificiu acuzator coerent: ceea ce îi interesa era să fie eficient și credibil la nivelul opiniei publice”. Urcând pe rug, Jacques de Molay i-ar fi blestemat cumplit pe Regele Filip cel Frumos și pe Papa Clement al V-lea și într-adevăr Suveranul Pontif a murit o lună mai târziu, de

dizenterie, iar regele Franței în luna decembrie următoare, în urma unei căderi de pe cal. Tot potrivit nenumăratelor legende înflorite pe tema sfârșitului Templierilor, Marele Maestru ar fi blestemat și casa regală franceză „pînă la a treisprezecea generație”. Cea a lui Ludovic al XVI-lea, executat și el în cursul Revoluției din 1789. Acea noapte de 13 octombrie urma să devină sinonimă cu nenorocirea în vechea Europă. Era vineri 13, lună plină, la jumătatea lunii octombrie a anului 1307. Jacques Vergès, avocatul francez care și-a legat numele de procesele intentate Frontului de Eliberare Națională algerian, care a fost apărătorul lui Carlos „Șacalul” și autor al cărții *De la stratégie judiciaire* și a cărui viață a inspirat filmul *Avocatul Diavolului*, a remarcat că „Procesul Templierilor seamănă cu o partidă de șah”. Dar el a semănat mai ales cu o farsă feroce. A fost urmată de o schemă adoptată uneori de Inchiziție și devenită o metodă în anii sumbri ai stalinismului: fabricarea de dovezi de delictе cumplite, care i-ar fi zdrobit pe acuzații de la care se dorea numai mărturisirea. Prin urmare, era permis orice mijloc, iar cel mai eficient era tortura. Este greu de crezut că la baza unui proces politic nu ar sta motive clare.

Procesul împotriva Templierilor a fost „tatăl tuturor proceselor politice”. Puterea împotriva puterii, spada împotriva cădelniței. Filip al IV-lea cel Frumos, monarhul Franței, împotriva Papei Clement al V-lea, Suveranul Pontif de la Roma. Pe fondul acestei lupte, sau în prim-plan, comorile acumulate de Cavalerii Templieri, singurul mijloc care ar fi rezolvat, în opinia regelui, problemele economice ale nou-născutei birocrății și faptul că el însuși le datora războinicilor 300.000 de florini, pentru a începe acel război cu Anglia care urma să dureze 100 de ani. Lăcomiei lui Filip i se adăuga o suspiciune privind

loialitatea Templierilor față de cuvîntul lui Hristos și o ranchiună mocnită pentru că Ordinul a respins cererea lui de inițiere. Această decizie a fost luată deoarece cavalerii nutreau convingerea că regele vroia să urce ierarhia pentru a deveni Mare Maestru și a pune mîna în acest fel pe proprietățile Templului. Un alt motiv, însă, și poate cel mai serios, îl alarma pe rege. Răspândit din Cipru până în Spania, Ordinul reprezenta o realitate transversală la monarhiile europene, o contradicție insuportabilă a naționalismelor, fie chiar a celui încă verde al Regatului Franței. Desigur, debarasarea de Templieri era o operațiune complexă, iar sprijinul Bisericii era indispensabil. Papa, însă, deși francez și slab, nu l-ar fi acordat fără anumite rațiuni concrete. Filip era conștient și și-a continuat cu răbdare planul. Ocazia decisivă i-a fost oferită în 1303, de Esquieu de Floryan, Prior al Montfaucon, care l-a asasinat lângă Milano pe guvernatorul provincial al Ordinului și s-a refugiat la Paris. La sosirea sa, Guillaume de Nogaret, ministru al regelui, l-a închis în castelul regal din Toulouse, „brațul morții”. În aceeași celulă se afla și un personaj dubios, Noffo Dei, venit din Toscana pentru a-i reprezenta în Franța pe bancherii din Florența. El a cules confesiunea asasinatului. „Pocăitul” a povestit ceea ce regele vroia să audă. A relatat că, în cursul ceremoniei de inițiere a templierilor, neofiților li se impunea renegarea lui Isus, scuiparea Crucii, sărutarea „osculum infame”, fundul Maestrului și oferirea corpului propriu pentru sodomie. Pe scurt, o listă infinită de acuzații, culese apoi într-un dosar gros din care judecătorii regelui au scos 11 capete de acuzare, printre care se remarcă: lăcomia, orgoliul, etalarea luxului, sodomia, erezia și idolatria. S-a susținut că Templierii adorau broască râioasă sau pisica, dar mai ales pe Baphomet sau Acharnoth, divinitate androgină cu

piept de femeie și aripi de demon. Că nutreau față de Islam o atracție fatală, că le plăcea să întrețină relații echivoce și cu alte culte. În rest, aroganța și excesele le-au creat o faimă proastă, proverbială fiind expresia „Bibere templariter”, „a bea ca un templier”, deși inițial expresia era „a bea ca un sticlar”, dar a fost adaptată nevoii. La 14 septembrie, s-a apreciat că a venit momentul și a fost dat în secret ordinul de capturare colectivă. Momentul a fost data de 12 octombrie, funeraliile solemne de la Paris ale cumnatei regelui, Caterina de Courtenay. Cu o bunăvoință ostentativă, suveranul l-a primit pe Jacques de Molay, Marele Maestru al Templului și trimis al Papei. A doua zi a avut loc arestarea. La aceeași oră, în fiecare colț al regatului, gărzile regale i-au scos din bîrlog pe cavaleri, 150 numai la Paris, și pe de Molay. Apoi vînaștoarea s-a extins în întreaga Europă și acesta a fost sfârșitul Templierilor medievali, dar nu și al legendei lor. Pentru a-și acoperi spatele, Regele Filip a susținut că a ascultat de cererea marelui inchișitor al Franței, Guillaume de Paris. Supuși oricărui tip de tortură, inclusiv cea a cleștilor incandescenti, mulți au mărturisit tot ce li s-a cerut și numai patru, la Paris, s-au proclamat nevinovați. Celor care se recunoșteau vinovați li s-ar fi cruțat viața, dacă retractau, însă, sfârșeau pe rug. Chiar și Marele Maestru al Templului, luptător viguros, dar teolog mediocru, s-a descoperit nepregătit și slab în fața avalanșei de acuzații, iar la zece zile de la arestare, la 24 octombrie, le-a povestit judecătorilor inițierea sa, survenită cu 42 de ani înainte, când avea 22 de ani, unde i s-ar fi cerut să îl renege pe Isus și să scuipe Crucea. După șapte ani de chinuri, la 18 martie 1314, ultimul Mare Maestru a decis că nu mai poate minți și a susținut nevinovăția Templierilor. O dată cu el

a retractat și Geoffroy de Charnay, Marele Preceptor al Normandiei, și ambii au sfârșit pe rug.

Cele mai multe dintre teoriile conspirației au la bază Arhivele Vaticanului. De-a lungul timpului, s-au născut numeroase controverse cu privire la aceste documente, care sunt atât de bine păstrate încât se spune că ascund cele mai mari secrete ale omenirii. De nenumărate ori, ziariștii au încercat să pătrundă în arhivele pe care Vaticanul le ascunde în imensa bibliotecă, dar niciodată nu le-a fost îngăduit accesul. Atunci când au întrebat motivul pentru care aceste documente sunt atât de bine păstrate, reprezentanții Vaticanului au replicat că este vorba despre chitanțe, corespondență privată a Pontifilor, cât și alte numeroase documente administrative de care nu poate fi nimeni din exterior interesat. Lucrurile nu sunt chiar atât de simple precum le fac reprezentanții Vaticanului să pară, pentru că atunci când vine vorba despre aceste arhive, ne referim la aproximativ 53.000 de volume și incunabule ale căror coperti ascund diverse secrete sau fapte inexplicabile. „Dacă această ipoteză nu este reală, atunci nu se poate explica motivul pentru care Biserica simte nevoia de a proteja aceste arhive cu orice preț”, spun mulți. Conform speculațiilor, Vaticanul ar ascunde în arhivele sale informații extrem de prețioase cu privire la numeroase subiecte controversate ale omenirii. Conform documentelor din interiorul Vaticanului, nici Isus nu ar fi fost cel pe care îl credem noi în ziua de astăzi. Există numeroase scrisori între Sfântul Paul și Împăratul Nero, care detaliază viața și personalitatea lui Isus. Unele teorii de esență sf afirmă că „Isus ar fi fost trimisul extraterestrilor pe Terra și ar fi luat formă fizică umanoidă doar pentru a părea un om ca toți ceilalți”. De asemenea, în interiorul Arhivelor ar exista numeroase portrete

ale acestuia și ciudat este faptul că niciunul nu seamănă cu cel pe care Biserica îl prezintă în icoanele sale. Mai mult de atât, se vehiculează ideea, valorificată pe larg de autorul american Dan Brown (*Codul Da Vinci*) conform căreia Isus ar fi fost însurat și ar fi avut moștenitori. Nu se poate preciza cu exactitate câți copii a avut, dar pentru unii pare cert faptul că Maria Magdalena ar fi fost soția sa. Alte secrete bine păstrate în arhivele pontificale se referă la „mari adevăruri, care dacă ar fi făcute publice ar schimba radical ideea despre viață”. Surse neoficiale susțin că documentele din arhivele Vaticanului descriu cu lux de amănunte locul unde au fost ascunse artefacte precum Sfântul Graal, Chivotul Legii, sau descriu numeroase evenimente din istorie, dar și „implicarea extraterestrilor în evoluția umană”. Potrivit adeptilor teoriei conspirației, Vaticanul ar mai deține secrete tehnologice precum cronoportarea, teleportarea sau levitația, despre care se crede că ar fi fost descoperite cândva și tănuite cu grijă, în catacombele pontificale.

Asemenea dezvăluiri au căpătat o altă greutate atunci când, în 2015, s-au întezit zvonurile despre o altă versiune a Bibliei, care are o vechime de 1.500 de ani. Aceasta a fost descoperită în anul 2000, însă faptul a fost ținut secret, la Muzeul Etnografic din Ankara. Biblia a fost realizată din piele prelucrată și a fost scrisă cu litere din aur, în dialectul aramaic, limba maternă a lui Isus Hristos, în care a predicat și care era vorbită în acea vreme de evrei. Datorită trecerii timpului, multe pagini s-au înnegrit. Potrivit experților care au evaluat cartea, aceștia sunt convinși că este autentică. Autoritățile religioase din Turcia au declarat că textele din Biblie afirmă că Isus nu a fost răstignit, așa cum se credea până acum și nici nu a fost Fiul lui Dumnezeu, ci un simplu profet. Potrivit cărții, Isus s-a înălțat la cer